

Kävelin sairaalan valkeita ja desinfiointiaineen hajun täyttämiä käytäviä. Puristin kukkia kädessäni. Rukoilin joka askeleella, että hän olisi vielä siellä. Eihän tyttöystävälle mitään kerrottu. Käännyin viimeisestä kulmasta, ja avasin mintunvihreän oven. Siellä hän oli. Siellä missä ei olisi pitänyt. Muistin sen selvästi, muistaisin ikuisesti arvasta otsassani. Pitkä valkea viiva otsalla ohimolta toiselle. Se jäisi muistokseni kolarista. Muistin tuulen kasvoillani ikkunan ollessa auki. Muistin turvavyön painon rintamuksellani. Muistin kuinka rekka alkoi ohittaa autoa, mutta ajatusvirheen johdosta ei kääntynyt takaisin vaan tuli päällemme. Kaksi pientä murtumaa, runsaasti haavoja ja mustelmia. Mitä hän sai? Maksa ja perna repesivät, haavoja, kylkiluu murtui ja keuhko puhkesi. Hän oli ollut teholla jo monta viikkoa. Hänen kalpea hahmonsa makasi ihan liian suurelta näyttävässä sairaalasängyssä. Kävelin sängyn vierelle, huomasin hänen nukkuvan. Rinta kohoili epävarmasti hengityksen tahtiin, ja hän kurtisteli unissaan kulmiaan ja mumisi. Laitoin kukkapuskan yöpöydällä olevaan maljakkoon, ja vain katselin häntä. Laitoin käteni hänen poskelleen, se oli kylmä. Laitoin molemmat käteni hänen poskilleen ja lämmitin häntä. Silittelin peukaloilla hänen nenänpieliään ja silmäkulmiaan. Hän avasi silmänsä, ja hänen metsänvihreät silmänsä katsoivat minuun. -Hei, hän sanoi hiljaa. -Hei, vastasin ja silitin hänen hiuksiaan. Kumarruin suutelemaan häntä. Hän oli niin kylmä... -Sinäkö toit nuo kukat? Hän kysyi irrottauduttuani ja vilkaisi kukkakimppua. -Joo, siinä on syreeniä ja pihlajan lehtiä, kerroin ja hengitin kukkien tuoksua. -Kauniita. Ihana tuoksu. Siitä on ihan liian kauan kun olen ollut ulkona... hän kuiskasi ja sulki silmänsä. Minäkin suljin silmäni, ja suolainen kyynel tipahti hänen kätensä päälle. -Älä itke, hän sanoi ja avasi silmänsä. Hän ojeni kättään, ja kumarruin. Hän silitti poskeani. -Rakkauteni on ikuista, hän kuiskasi. -Niin minunkin, vastasin ja kyyneleet valuivat vuolaammin. -Älä lupaa. Sinä elät vielä kauan, hän kuiskasi ja katsoi tuimasti silmiini. -Minun on helppo luvata, kulta, hän jatkoi. Itku värisytti kehoani. Mutta kaikesta huolimatta suutelin häntä pitkään. Otin hänen kätensä omaani, koetin lämmittää häntä vielä. Kanyyli painautui kämmentäni vasten. -Katso minua, hän kuiskasi käheästi ja yskäisi. Käänsin katseeni. -Muistathan mitä sanoin? Nyökkäsin. Hänkin nyökkäsi ja valahti rennoksi sängyllä. Kumarruin ja painoin poskeni hänen poskeaan vasten, halasin häntä. Hän halasi minua. -Et sinä välttämättä... takeltelin, mutta hän hyssytteli. Hän hyssytteli samalla kun itkin hänen tyynylleen. Hyssyttely laantui. Ei, ei... ajattelin ja nousin. Itkin kovaa. Hänen silmänsä olivat kiinni, ja hengitys oli melkein poissa. Hän oli... mennyt. Suukotin häntä vielä kerran poskille, otsalle ja huulille, ja sanoin: -Hyvästi, rakkaani. Sitten laitteet alkoivat hälyttää, kun hän oli lakannut lopunkin hengittämästä. Kuulin jo lääkäreiden askelet käytävällä, astuin ulos ovesta ja aloitin loputtomalta tuntuvan matkan kaikuvilla käytävillä. Seisoin samana iltana metsässä. Oksat raapivat käsiäni ja sääriäni. Seisoin ison kiven vieressä. Kiven, jossa olin ensisuudelmani hänen kanssaan saanut. Toisessa kädessä lappu jossa selitin kaiken, toisessa veitsi. Olin kaivertanut veitsellä lähipuihin nimemme. Ja kiveen olin hakannut nimemme, syntymäpäivämme ja kuolinpäivämme. Tästä tulisi myös omani. Painoin veistä kylkiluiden väliä vasten. Nyt rakkautemme olisi oikeasti ikuista, ajattelin ja suljin silmät.